

Jiří Všetěčka – předseda nejstaršího lezeckého spolku u nás.

Lesníkům se před 100 lety lezení na Prachově nelíbilo a sřídili do vrcholových knih. Když se lezců zeptáte, s kým si popovídat o Prachovských skalách, odpověď bude: „No jasně, s Fugasem“. Jiří Všetěčka je předsedou Lezeckého kroužku Prachov, nejdéle fungujícího horolezeckého spolku u nás. Desítky let také vlastní obchod Sagita v centru Jičína, a tak ví, co se kde šustne. S Fugasem jsme se sešli na jeho chalupě na klidném západním okraji skal.

 Petr Šimáček Jiří Všetěčka - archiv

Fugasí, až se mi zastavuje dech při pohledu na malou knížku, kterou máme před sebou. Je to nejstarší vrcholová kniha z Mnicha. Jak ses k ní dostal?

Je to vzpomínka na jičínského sportovce Emanu Bosáka, který byl milovníkem sběru všemožných relikvií. Míval je vysta-

vené v bývalé kovárně, kterou dobře znáš. A já za ním moc rád chodil. Babička Růženka nám tam dávala pověstné bramborové placky. Když Emánek usoudil, že je potřeba ty věci, které za svůj život nashromáždil, někam posunout, tak si v tomto případě, nevím proč, vybral

mě. Je to první knížka z Mnicha, která se dochovala. A jde o vůbec první zmínku o lezení na Prachově. Když začnu listovat, je v ní krasopisem popsáno 8 výstupů, až devátý je podle stylu písma zapsaný nahoře na skále.

Jak je možné, že jsou desky černého notesu tak poničené?

To je trochu kuriózní. Tehdejší lesníci nebyli úplně nakloněni činnosti jičínských studentů, kteří po skalách lezli. Když 4. října 1907 poprvé na Mnicha vystoupili, zanechali na vršku krabici s knížkou a červeno-bílou vlajku. Udělali z toho jakousi tradici. Myslím, že nevěděli, co se tou dobou dělo v německých krajích. Lesní adjunkti shledali, že je to docela pěkný cíl a jali se krabici a praporek ostřelovat. V knížce je každopádně do roku 1927 celkem 29 zápisů, což je v průměru 1 a půl přeletu za rok.

Když se dívám na východní komín Mnicha, přijde mi, že jako začátečník bych si tu skálu nevybral. Netrénovali ještě někde předtím?

V létě 1907 cvičili v dnešní oblasti U Mouřenína a nebo v nedalekém Babinci na jižním okraji skal. Některé jsou vidět ze silnice mezi Jičínem a Mladou Boleslaví. Jsou tam skalky od několika málo metrů až po ty 12metrové i vyšší. Je jasné, že výstup na Mnicha (35 m), byl lákavý. V této vrcholové knize je i první dochovaná fotografie lezců a dlouho se nevědělo, kde byla pořízena. Protože ale rád prolézám neznámá místa, zhruba před pěti lety při jedné procházce na Prachově jsem se otočil a zůstal stát v němém úžasu. Shledal jsem šikmou skalku a kámen, na kterém dva z těch šesti borců seděli. Uvažoval jsem, proč se fotili zrovna na takto neatraktivní ploše. Vzhledem k tomu, že se psal rok 1907, tak kudy se vlastně chodilo do Prachovských skal? Tehdy nebyla Turistická chata. A jak asi vypadala výbava fotografa? Byla to zřejmě velká a těžká dřevěná krabice, se kterou se vláčel na zádech. Zkoušel jsem proto hledat nedaleko tehdejšího Penzionátu společenstva jičínského odboru turistů, což je dnešní Hotel Šikmá věž. A úvaha to byla správná. Tenhle kámen je tedy v Babinci, bohužel v oblasti běžnému návštěvníkovi zapovězené. Leží totiž mimo značené trasy. Nicméně je v těsné blízkosti přístupové cesty ke skále, která se ale téměř nelezle.

Členové Lezeckého kroužku Prachov (1907)

Oblast je tedy pozoruhodná hlavně tím, že se tam zvětčnili naši předci.

Zkušení matadoři možná některé staré vybavení pamatují, např. konopné lano. S čím ještě první dobrodruzi lezli?

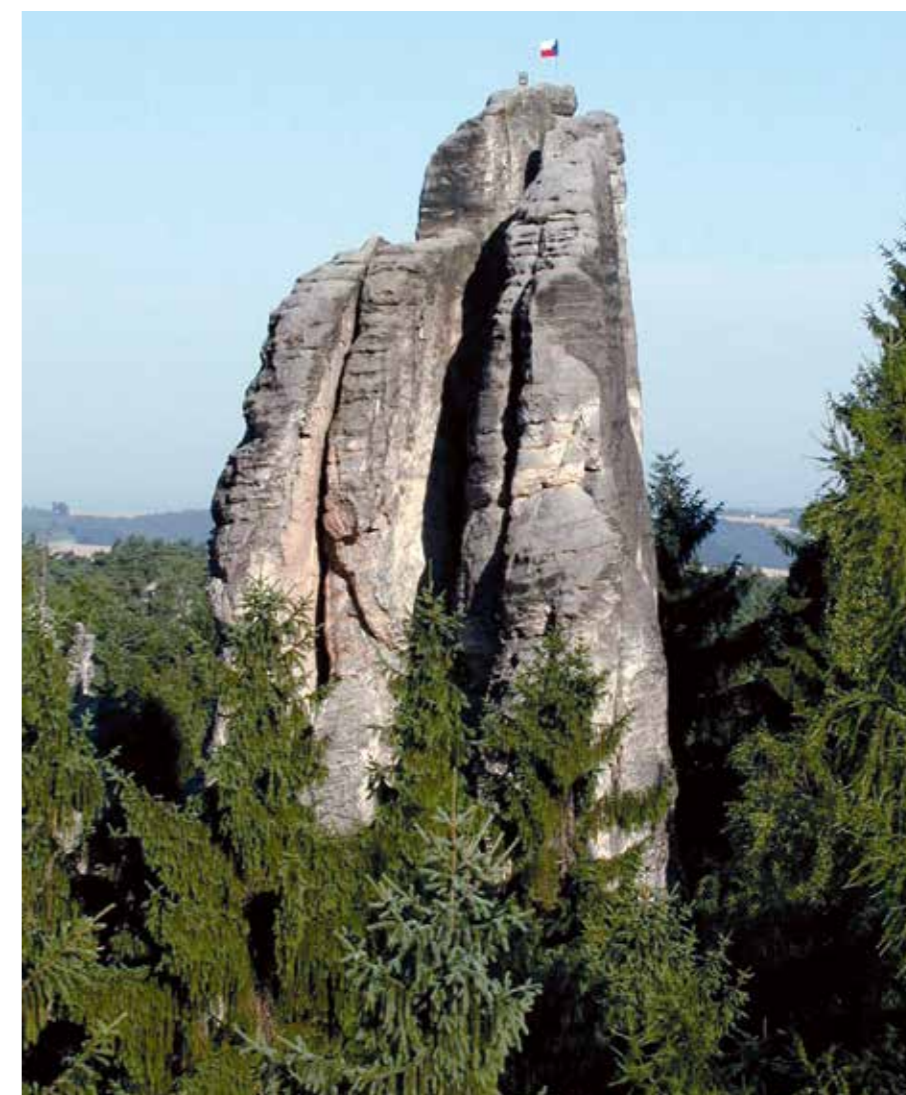
Vzali si i nějaké očko, za které byla přivázaná kráva. Modernější technika se k nám začala dostávat až ve 30. letech 20. století. Dále to byly okované vysoké boty do hor, takže rozhodně ne lezečky. Myslím si, že mohly skále i hodně uškodit. Samozřejmě první lezci byli průkopníci a museli probídat slepé uličky. Zažili jsme gumové kečky, koženou obuv z Německa, bačkory, ale i kopačky s uřízanými špunty. V 80. letech jsme stáli dlouhé fronty před Pragoimportem nebo Domem sportu, v Tyršáku Na Újezdě se čekalo na boty ze Západu. Často se ale lezlo i naboso, což si umí představit málokdo. Naše dnešní nohy nejsou trénované na to, aby mohly stát palcem na malém stupu. Co se týče dalšího vybavení, tak nemusíme chodit daleko. Před 15 lety jsem zabavil jednomu klasikovi jeho sedačku. Zdála se mi příliš nebezpečná. Přemluvil jsem ho, aby si pořídil svůj první sedací úvazek.

Máme před sebou fotografii samotného výstupu východním komínem na Mnicha. To jsou opravdu všichni navázaní na jedno lano?

My jsme ten snímek zdigitalizovali a detailně prozkoumali. Je na něm šest borců navázaných na jedno lano jako při chůzi po ledovci, ovšem nikoli v horizontální, nýbrž ve vertikální poloze

Východní komín na Mnicha. Prvovýstupci z LKP tudy vystoupili 4. 10. 1907.

Věž Mnich (Ruka, Modlitba skal) v Prachovských skalách. Před odlesněním.